

EGIAK JALKITZEN

Zorrotza dugu euskalduna. Ta, zorionez, baserritarra ez da ortan azkenena. Gure esanak, bertsoak, gunera dijoaztenak dirala aitortu oi dute bala-bala. Beetarrak orrela mintzo diranean, zerbaitegatik izango da. Egia, ez ole? Onez gainera, egunean esakun bat edo, lan tartean ausnartzeko, izatea, egoki ere egoki zaigu.

Ez dut alperra izan nai
ezta jokalari:
auek bai abe oker
urbil etxeari!

Zerk ote daramazki
gizonen bizitzak
Udako ekaitz-jasak,
neguko elurtzak.

Ez zuk neurtu gizona
gain daramanetik
gogo-biotzez ez dan
oartuta baizik.

Iñortxoren bekaitzik
ez dut biotzean:
jαιο, ii denok dagigu
era berdiñean.

Azalari bakarrik
ez zuk begiratu:
ots aundiko dunbalak
aizea du barru.

Baserritar kalezale,
etxearen ondatzale:
egia biribilla,
nor gezur emale?

Lur-langille, aiskide,
ur duzu gezurra,
ta zabilkez arretaz
izanikan zurra.

Neguko eguzkia
bezain kaltekorra
uni ta kalekoen
solas labankorra.

Elkarraz ezin bizi
gaua ta eguna,
ezta ere gorroto
eta maitasuna,

Iruzurra zirkinka
umeen biotzean...
Erensugeak jaio
filien artean?

BEI BAT IL ZAIT

*Tamalgarri zaigula ere, datorkigunari arpegia eman bear:
gaur zortzi bei bat el zitzaidan, nere «Apal» esne emaillea.
Galera utsa baserri baterako, olako bei gabe itzetik ortzera
gelditu bearra.*

Doiñu: Enbeita-ren «Fzaro ugarte,,,.».

Lazgarri aiz, erio! , lazgarri ta zakar!
Bizitz-aria dakik xeakutzen azkar.
Bei bat nuen *Apala*, langille, esnetsu,
eta lengoan zidan erioek lapurtu.